

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **P. W.**

skazanego z art. 217 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 września 2025 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 lipca 2025 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 lutego 2025 r., sygn. akt V Ka 2464/24,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 lipca 2025 r. odmówiono przyjęcia wniosku P. W. z dnia 19 czerwca 2025 r. o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 lutego 2025 r. w sprawie o sygn. akt V Ka 2464/24 utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 27 maja 2024 r., sygn. akt II K 1564/22. Z uzasadnienia powyższej

decyzji wynika, że wniosek został złożony po terminie, który upłynął w dniu 27 lutego 2025 r. (k. 461).

Powyższe zarządzenie w ustawowym terminie zaskarżył skazany. P. W. w treści zażalenia podniósł, że uchybienie terminowi do złożenia wniosku było spowodowane brakiem środków finansowych na zakup znaczków pocztowych, które ostatecznie nabył dopiero po udzielonej mu pomocy przez współosadzonych. Podkreślał jednocześnie, że *„zakłady karne już nawet nie chcą oferować pomocy penitencjarnej co do znaczków pocztowych”*. W konsekwencji skazany wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i uwzględnienie wniosku o sporządzenie i doręczenie wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 lutego 2025 r., sygn. akt V Ka 2464/24 (k. 465-469v).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k., strona może złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia wyroku. Wyjątek od tej reguły dotyczy oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i – pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok – nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku. W takiej sytuacji termin na złożenie wniosku o uzasadnienie biegnie od dnia doręczenia mu wyroku (art. 422 § 2a k.p.k.).

W kontekście rozpatrywanej sprawy należy podkreślić, że zawiadomienie o terminie rozprawy apelacyjnej kierowane do P. W. na wskazany przez niego adres zostało z powodu dwukrotnego awizowania uznane za doręczone (k. 441-443). Wprawdzie w tym czasie skarżący przebywał w warunkach izolacji więziennej, niemniej nie powiadomił o tym Sądu Okręgowego w Gdańsku. Tymczasem zgodnie z art. 75 § 1 k.p.k. oskarżony ma obowiązek informowania sądu o każdej zmianie miejsca pobytu trwającej dłużej niż 7 dni, z pozbawieniem wolności łącznie. O treści tego przepisu P. W. został pouczone już w toku postępowania przygotowawczego (k. 107-108v). Tym samym skarżący wskutek własnych zaniedbań pozbawił się możliwości złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy apelacyjnej. Niezależnie od powyższego zauważyć należy, że w

postępowaniu odwoławczym P. W. był reprezentowany przez obrońcę z urzędu w osobie adw. R. G. , który był obecny na rozprawie, na której zapadł wyrok. Powyższe okoliczności wykluczają więc możliwość ustalenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku w oparciu o treść art. 422 § 2a k.p.k. Zatem zgodnie ogólną zasadą wyrażoną w art. 422 § 1 k.p.k. termin ten wynosił w przedmiotowej sprawie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku, co miało miejsce w dniu 20 lutego 2025 r. W tej sytuacji nie budzi wątpliwości, że wniosek skazanego z dnia 19 czerwca 2025 r. został złożony po terminie, a co za tym idzie w myśl art. 422 § 3 k.p.k. słusznie odmówiono jego przyjęcia.

Oceny tej nie zmienia podjęta przez skazanego nieudolna próba wykazania, że uchybienie terminowi do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego spowodowane było brakiem środków na zakup znaczków pocztowych. O ile bowiem osoba osadzona co do zasady zwykle sama ponosi koszty prowadzenia korespondencji, w tym również urzędowej, to w wyjątkowych sytuacjach, gdy nie posiada środków pieniężnych, może otrzymać od administracji zakładu karnego znaczki pocztowe na tę korespondencję (*vide* art. 105 § 6a k.k.w.). Skazany nie uprawdopodobnił, że o takie wsparcie występował, zaś jego twierdzenia jakoby administracja zakładu karnego celowo utrudniała mu uzyskanie pomocy w tym zakresie są nie tylko gołosłowne ale i całkowicie niewiarygodne. Tym bardziej, że dochowanie terminu dokonania czynności procesowej wprost wynika z treści art. 124 k.p.k. i jest to data złożenia przez osobę pozbawioną wolności pisma w administracji odpowiedniego zakładu. Bez znaczenia w tym kontekście pozostaje nieopłacenie przez skazanego przesyłki (zob. postanowienie SN z dnia 19 października 2021 r., V KZ 45/21). Zatem to nie sytuacja finansowa skarżącego doprowadziła do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku odwoławczego po blisko 4 miesiącach od upływu terminu ustawowego, a wyłącznie jego brak należytej dbałości o własne interesy.

Mając powyższe na względzie, podzielając trafność zaskarżonego postanowienia, Sąd Najwyższy orzekł jak sentencji.

[J.J.]

[a.t]